

Gudstjeneste i Skævinge Kirke

den 25. maj 2015

Kirkedag: 2. pinsedag/A

Tekst: Joh 3,16-21

Salmer:

SK: 289 * 331 * 490 * 491 * 298,3 * 287

Begyndelsen af evangeliet: ”Således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men havet evigt liv” kaldes også for ”Den lille Bibel”, og får sin fulde udfoldelse i de to salmer, vi synger på hver side af evangelium og prædiken. Salmer skrevet over evangelieteksten, og begge af Kingo, men 491 er bearbejdet af Grundtvig.

Kingo forkynder forsoning og retfærdiggørelse, Guds kærlighed forankret i evangeliet, en forekommende kærlighed, som kommer vore gerninger i forkøbet og tillige forebygger, at mennesket river sig løs fra Gud. Retfærdiggørelsen udfoldes i salmens sidste halvdel og tydeliggør, at Gud tilregner synderen Kristi retfærdighed på grund af troen. Helt centralt er det, at det er Gud alene, der tilvejebringer den fyldestgørende bod for menneskets skyld gennem Kristi lidelse og død. Det er centrale elementer af evangelisk-luthersk kristendom sat på vers.

Helt så dogmatisk er salmen ikke, når Grundtvig har haft fingrene i den. Centralt er stadig Guds kærlighed til skabningen; men belæring er afløst af en appel om at gengælde Guds kærlighed. Salmen omspænder hele Frelseshistorien fra GT's begyndelse til NT's slutning og placerer den syngende i forhold til det perspektiv.

Om man er til det ene eller det andet, kan jo være en smagssag. Jeg tror, at et både-og er nødvendig i en vis udstrækning. Både den dogmatiske belæring og forkyndelse af centrale, teologiske begreber og perspektiver i den rene Kingo-version, og apellen hos Grundtvig om at elske i Guds-kærligheden.

Jeg tror ikke, Kingo ville fornægte dette aspekt af kristenlivet – hans ærinde er bare lige her et andet. Men for mig er det væsentligt, at Frelseshistorien er sat i bibelsk perspektiv, som også Peter opsummerer i NT-læsningen: ”Om ham vidner alle profeterne, at enhver som tror på ham, skal få syndsforladelse ved hans navn.” Det er nødvendigt, at jeg fastholdes i, at det i alt er Guds vilje at ville os, trods modstand fra os. Gud har gjort det nødvendige. Hans kærlighed rækker også til mig og ud i mit liv, med fordring og appel om at elske og deri se lyset og sandheden og ikke fortabes i mørket og onde gerninger.

Det er jo helt i tråd med Jesu ord i evangeliet. Jesus taler om Guds nåde og kærlighed, om vores tro, som en modtagelse af frelsen og nåden; og så taler han om gerninger i lyset af det. Jesus gør lære til liv. For nogle søndage siden var jeg inde på, at tro for ofte og for nemt bliver for intellektuel og kun handler om indstilling og livsperspektiv. Tro er også liv – og som jeg sagde det i den sammenhæng: Ordet/troen må fra hjernen, ned i hjertet og ud i hænderne.

Det er det, Jesus med andre ord har fat i her. Ikke som frelsesbetingelse, for den er Guds ved Jesus Kristus, men som livsbetingelse. Den kristne lære har i sig en iboende lyst og kraft til det kristelige liv.

Dom, som Jesus omtaler, omhandler således heller ikke, hvorvidt dette lykkes eller mislykkes mere eller mindre godt. Dommen handler om, at Gud har smidt en redningskrans ud, og

vi er dømt til at drukne, om ikke vi tager imod den. Og tro er ikke at kunne sige en masse fine, teologiske ord, en masse bibelsteder udenad eller være en sand helgen i handlinger. Tro er at tage imod Guds frelse.

Tro har imidlertid også livet som fokus og mål. Det kender vi jo alt for godt, særligt når vi går fejl i livet eller livet går fejl af os. Når vi går fejl i livet, hænder det, at andre bløder og græder bag os. Når livet går fejl af os, hænder det, at vi selv bløder og græder. Livet kan gøre ondt, vi kan have svært ved at forstå og acceptere, vi kan have svært ved at leve med. Da kan vi også få ondt i troen, for Gud kan synes borte. Da kan det være svært at bevare modet, for det synes ikke som om, at livet går ad Himlen til, men snarere ad Helvede til.

Det er i livet og i udfordringerne til kærlighedens gerninger, at troen prøves og gør ondt. Det er også i livet, at troen er en styrke og en trøst og kilden til glæde og fred. Derfor skal vi også med hjerne, hjerte og hænder elske Gud Fader, der netop med hele sit sind og vilje brugte sine hænder til at frelse mennesker, os. På en og samme tid led hans hænder under syndens byrder, da man slog nagler gennem dem, og han udstrakte sine hænder for at favne os – ikke i såret kærlighed, men i sejrende kærlighed.

Derfor sætter vi også vort håb til Gud. Det nævner salmisten også i GT-læsningen. ”Alle har det håb til dig; at du giver dem føde i rette tid.” Samme håb og forundring, vi gav ord, da vi sang (289,5):

Ja, sandheds Ånd! forvis os på,
at også vi er af Gud Faders små!
Da er sorgen slukket,
da er perlen fundet,

Paradis oplukket,
døden overvundet.
Herre, hør vor bøn.

Og i v.4. hedder det:
...lad os findet trøst.....
så al vor elende
smilende vi glemme
over salig ende.

Paradis oplukket, døden overvundet og den salige ende – dét er livets mening, for så vidt, at mening betyder indhold og mål. Det bliver helt fantastisk og ganske kort udtrykt i DDS 331: Her har dagen evighed.

Når livets mening lyder fra vor skabers egen mund i selskab med Sønnen under Helligåndens fred, da har dagen evighed. Da har håbet mål og fylde. Da kan kærligheden holde os fast hos Gud, og få os til at holde fast i hinanden. Da får troen liv, fordi Gud elsker, Gud giver, Gud frelser.

Det er et helt fantastisk livsperspektiv. Det er simpelthen for godt til, at vi skal holde det for os selv. Gud Fader sendte Sønnen, Sønnen sendte Helligånden, og Helligånden sender kirken. Sender os ud i verden for at fortælle, at ”således elskede Gud.....”, og så er ringen lige som sluttet.

Skam få den, der sidder med formlen til den pille, der kan kurere alle kræftsygdomme, men beholder det som en hemmelighed for sig selv. Skam få os, om vi som kirke, hvor alle døbte er præster for vor Herre, beholder det som en hemmelighed for os selv inden for murene, at der er frelse – ikke nødvendigvis fra den timelige død, men i hvert tilfælde fra den evige død. Vi må ikke holde det for os selv, at der er

tilgivelse i stedet for fordømmelse; at der er en kærlighed til den enkelte, som er så stærk, at den ikke kunne lade være at handle, for den elskedes skyld.

Sandheden deri har Helligånden hvisket os ind i vore til tider larmende og splittede sind. I NT læser vi om Peter, og da han talte kom Helligånden over tilhørerne. Helligånden er som kraften fra det høje neddaled til Guds menighed også her i Skævinge for os i vort sind fornøje som Herrens folk med Himlens fred, og derfor kan vi takke alle Gud for hans gave.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen